

Betragtninger fra en kronisk syg

*Af præst Carsten Mølgaard Hansen
Solrød Sogn*

I forbindelse med udbredelsen af covid-vaccinationerne har vi som samfund drøftet, hvordan det er vigtigt, at vi ikke skaber et A- og et B-samfund. Alle kan ikke modtage en vaccination, og derfor har en frygt været, at vi med et vaccinationsprogram gør forskel på mennesker.

Jeg kan tydeligt huske den dag, jeg blev 18 år og blev kaldt op på kommunens social- og handicapafdeling pga. min diabetes. Jeg var ikke længere barn, og derfor ville jeg miste mange af de ydelser, jeg fik få

måneder forinden. Siden den dag er det kun gået én vej, hver gang jeg har været i den afdeling. Og det er, at der endnu engang skal spares.

Ja, nu kommer jeg der faktisk ikke længere, for det hele foregår gennem upersonlige formularer på borger.dk.

Min kammerat sendte mig for nylig en artikel om et smart nyt hjælpemiddel, der måske kunne hjælpe mig med min kroniske lidelse. Jeg måtte svare ham, at det hjælpemiddel havde jeg allerede søgt om, fået nej, søgt om igen, fået nej igen, anket og for sidste gang fået nej. Der var ikke råd.

Dengang som 18-årig - og egentlig alle dage lige siden - har det stået klart for mig, at velfærdssamfundet ikke levede og lever op til de forventninger, jeg havde og har til det.

Velfærdssamfundet er amputeret - noget man kan mene om, hvad man vil - men én ting står i hvert fald klart: Vi har allerede et A- og et B-samfund i Danmark.

Det har været interessant at følge, hvordan debatten om covid-vaccinationer har forsøgt at undgå at skabe noget, vi allerede har. Det har i hvert fald gjort det klart for mig, at flere nok ser på vores samfund

med nogle idealistiske øjne, der ikke holder stik. Vi har ikke det samfund, som vi går og tror, vi har.

I forhold til det kan man diskutere, om det overhovedet er ønskværdigt med en total lighed. Jeg kan f.eks. ikke tage et dykkercertifikat pga. min kroniske lidelse, men skal det i lighedens tegn have den konsekvens, at ingen kan tage et dykkercertifikat? Næppe.

Jesus var selvfølgelig den medlidende tjener i alt, og han taler om et samfund, hvor alle er lige. Men er det overhovedet et ideal, vi som mennesker kan stille til vores samfund, eller er

det kun noget, der hører Gudsriget til?

En anden ting - og i min optik langt vigtigere - er det, at vi går og har en anskuelse af vores samfund, som ikke holder stik med virkeligheden. Dét tænker jeg nemlig, er en virkelig farlig ting.

Vi ender i hvert fald et sted, hvor der er fare for, at vi skaber ulighed på andre måder. Har vi f.eks. med vores håndtering af covid skabt A- og B-sygdomme? Noget der måske er rigtigt at gøre, men som alligevel sætter min pointe på spidsen: Vi har allerede et A- og et B-samfund.